

HARDDRAVERIJEN TE VOORBURG.
Door de Harddraverijvereeniging „Voorburg en Omstreken" zijn de vorige week harddraverijen gehouden, die door een zeer talrijk publiek werden bijgewoond.

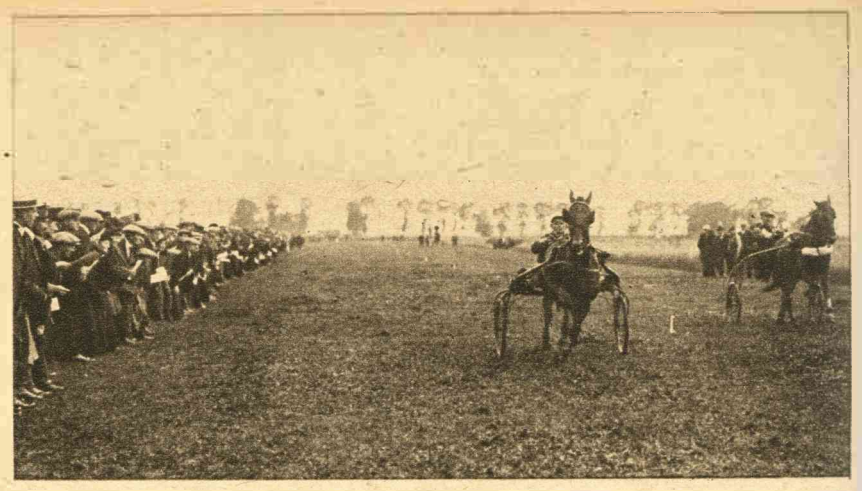

HARDDRAVERIJEN TE HALFWEG.
Een kijkje tijdens de harddraverijen op korte baan te Halfweg gehouden door de Vereeniging „Koningin Wilhelmina".

dat ze het zoo *moe* zijn. . . ." — „O, vergeef het mij," zei ik. . . . „Ik ben ondankbaar. . . maar ik voel me zoo ellendig. . . . zooals een vogel, die in een kooi zit en zoo verlangt hoog in den vrijen blauwen hemel te kunnen zingen. . . . die de tralies van z'n kooi zou willen stuk bijten. . ."

Zeker om me af te leiden, begon hij plotseling over mijn rol in „De Non" te praten. Hij sprak zoo lang met mij over de nieuwe lauweren die ik hierin weer zou oogsten, dat ik even wat kalmer werd.

Maar toen hij weg was. . . . kwam het weer terug.

Donnie. . . . ik wil je zoo graag spreken. . . . Kom hierheen. . . . naar het stille klooster en de eindelooze hei, waar de zon bloedrood ondergaat. . . . Praat met me. . . . laten wij wandelen gaan. . . . uren, in de vrije natuur, zooals je altijd vroeger van me wilde. . . . Maar toen was ik te lui om veel beweging te nemen, weet je wel en ik had ook geen tijd, want er waren altijd repetities en nieuwe rollen. . . . Donnie, kom, laten we praten over alles van vier jaar geleden. . . . Ik wil weer *jong* zijn. . . .

Mercy Reed.

Notre Dame Klooster, 6 Mei. . . .

Donnie, waarom ben je niet gekomen ? *Wat* is er met je ? Ben je *mij* vergeten. . . . de vrouw, die Londen aanbidt. . . .

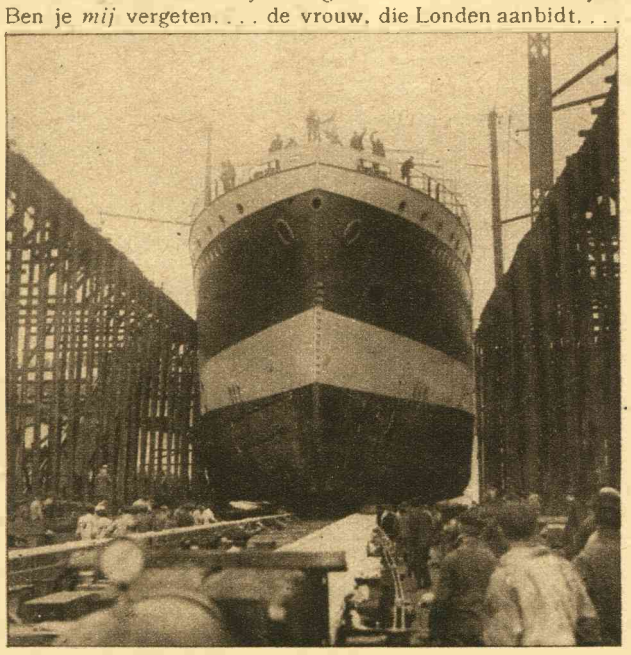

TEWATERLATING S.S. „TJILEBOET".
Op de werf Feyenoord te Rotterdam is verleden week van stapel geloopen het s.s. „Tjileboet", gebouwd voor rekening van de Java-China-Japanlijn.

de vrouw, waar de mannen uren op staan te wachten om haar in haar auto te zien stappen. . . . om haar maar *even* te zien. . . . Weet je wel, dat je mijn trots gewond hebt ? . . . .

Weet je, wat ik een paar uur geleden gedaan heb ? Ik ben naar de kapel gegaan. . . . Ik voelde me zoo gejaagd. . . . Zoo rusteloos. . . . Ik kòn het niet langer in mijn kamertje uithouden. . . . het leek me een *cel*. . . . Het kwam me voor alsof de muren voortdurend dichter bij elkaar kwamen om me te verpletteren. . . . En daarom ging ik naar de kapel om te bidden. . . . Lach niet, Donnie, want ik zou het niet kunnen verdragen. . . .

Zuster Engelica had den nachtdienst. . . . Ze draaide het hoofd om toen ik binnen kwam en er was iets als *angst* in haar oogen. *Ik* was in négligé. . . . Mijn voeten waren bloot en mijn haar hing los. (Weet je nog wel, dat je altijd zei, dat ik precies een *kind* was, als mijn haar los was ?) Ik deed,

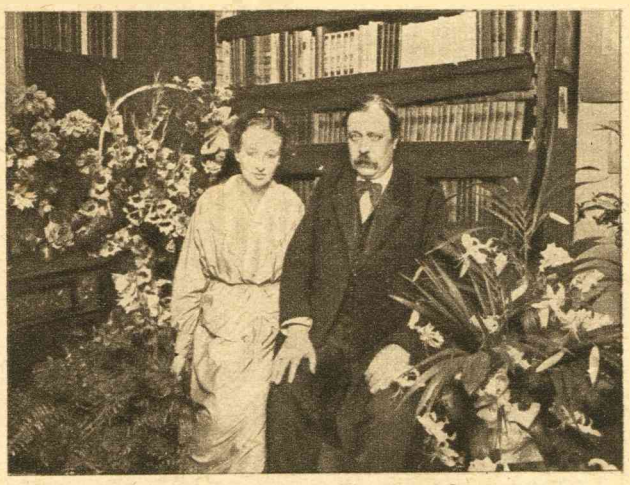

Dr. H. W. PH. E. VAN DEN BERGH VAN EYSINGA
te Zutfen, schrijver van talrijke dichterlijke en philosophische werken, vierde in de afgeloopen week zijn 25-jarig ambtsjubileum in huiselijken kring.

alsof ik die uitdrukking in haar gezicht niet zag en glimlachte tegen haar. — „Mag ik naast u knielen ?" vroeg ik. Ze knikte even bevestigend en sloot toen onmiddellijk weer de oogen

En, Donnie, toen heb ik gebeden. . . . *gebeden*. . . . zooals ik als kind aan mijn moeders schoot en daarna nooit meer gebeden heb. . . . Ik voelde, dat er tranen langs mijn wangen liepen... — Toen ik de oogen opende, zag ik Zuster Engelica's oogen op mij gevestigd. — Ze vroeg me met haar zachte stem : „Is U ongelukkig ? Kan ik u soms helpen ?"

Ik legde mijn hand op haar arm.

„Is u gelukkig, zuster ?" vroeg ik haar. „Zegt u mij eens, heeft u er ooit berouw van gehad in dit klooster te zijn gegaan... Heeft u ooit terug verlangd naar iets, wat U weg wierp... en wat u dacht nooit meer terug te kunnen krijgen..."

Zuster Engelica antwoordde me niet, maar bleef zitten, het hoofd gebogen, terwijl haar witte handen de kralen van den rozenkrans beroerden. Plotseling begon ik te huilen. . . . te huilen, alsof ik nooit meer zou kunnen ophouden te weenen. . . .

„Stil," zei toen zuster Engelica. „Het is *zonde* om te wanhopen !" Die kalme, koude woorden brachten me weer tot mezelf. . . . Ik stond op en ging weer naar mijn kamertje.

Donnie. . . . Donnie. . . . Ik heb je zoo lief. . . . ik *verlang* naar je. . . . Ik verlang naar je zachte handen, die je op mijn slapen placht te leggen, als mijn hoofd bonsde. . . . Weet je het nog wel, jongen ? Herinner je je nog, hoe je me toedekte op den divan en dan heel zachtjes voor me speelde : „God gave you back to me," het lied, waar we beiden van hielden ? Ik wil alles opgeven, wat me zoo onontbeerlijk leek. . . . mijn Kunst. . . . de vergoding van het Publiek. Alles kan ik missen. . . . als ik alleen jou maar mag houden . . . Hoe heb ik het al dien tijd zonder je kunnen doen ? Waarom heb ik niet veel éérder mezelf mogen zijn. . . .

Maar midden in den nacht kan ik wakker worden en dan ben ik zoo bang. . . . zoo doodsbang. . . . dat je nooit meer iets van me zult willen weten. . . . en dan denk ik aan je afscheidswoorden. . . . Weet je, wat je dien laatsten middag zei ? Ik herinner me ieder woord zoo duidelijk. Je zei : Jij hèbt geen ziel. . . . geen hart. . . . Maar terwijl je dat zei, waren je oogen zoo wanhopig. . . .

Donnie, ik heb je zoo lief. . . . Al die jaren moet mijn gevoel voor jou sluimerend zijn geweest. . . . me geroepen hebben. . . . maar ik had geen tijd om naar die stem te luisteren. . . . Nu. . . . hier. . . . in het klooster op de hei, weet ik, dat ik je liefheb, zooals ik nooit van een ander meer zal kunnen houden. . . .

Donnie. . . . kòm. . . . kòm. . . ! Mercy.

Londen, 10 Mei. . . .

Moeder van Donnie !

Ik ontving uw brief, waarin mijn brieven ongeopend terug. . . . uw brief, waarin u me vertelt, dat Don zich vier jaar geleden dood schoot. . . . Moeder —laat mij u één keer zoo noemen — heeft Don om *mij* een eind aan zijn leven gemaakt ? Beantwoord die vraag maar *niet*. . . . want als ik denk aan de uitdrukking van zijn oogen, toen ik hem het laatst zag. . . . weet ik genoeg. Moeder van Donnie. . . . die nu al vier jaar dood is. . . . Waarom heb ik dat niet

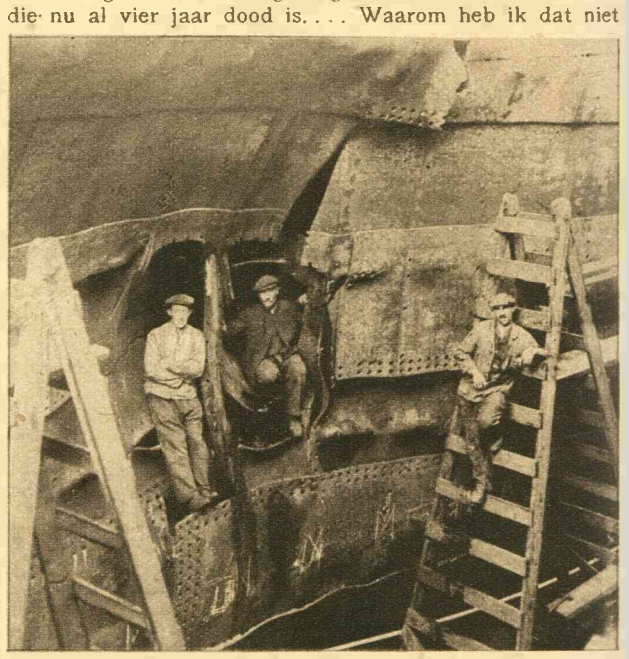

HET GAT IN DE „NOORDAM".
Een foto, die duidelijk de grootte van het gat demonstreert, dat de Noordam onlangs, doordat het voor onze kust op een mijn stootte, opliep. Het schip is na gedeeltelijk ontladen te zijn, in het groote gemeentedok IV (Rotterdam) gesleept, waar tijdelijk om het gat een bekisting wordt gemaakt. Vervolgens zal het schip verder worden gelost om de schade geheel te kunnen herstellen.

geweten ? . . . . Zijn graf is toch *buiten*, moeder. . . . heel ver van de stad. . . . ? Hij hield zoo van de natuur. . . .

Moeder van Donnie. . . . *bid* voor me !

Mercy Reed.

BEGRAFENIS VAN DEN ROTTERDAMSCHEN AGENT KLINGE,
die, nadat hij bij het bereden corps gedetacheerd was, bij de eerste maal dat hij voor den surveillancedienst uitreed, door een onverklaarbaar ongeval met zijn paard, op zoo'n noodlottige wijze om het leven kwam.

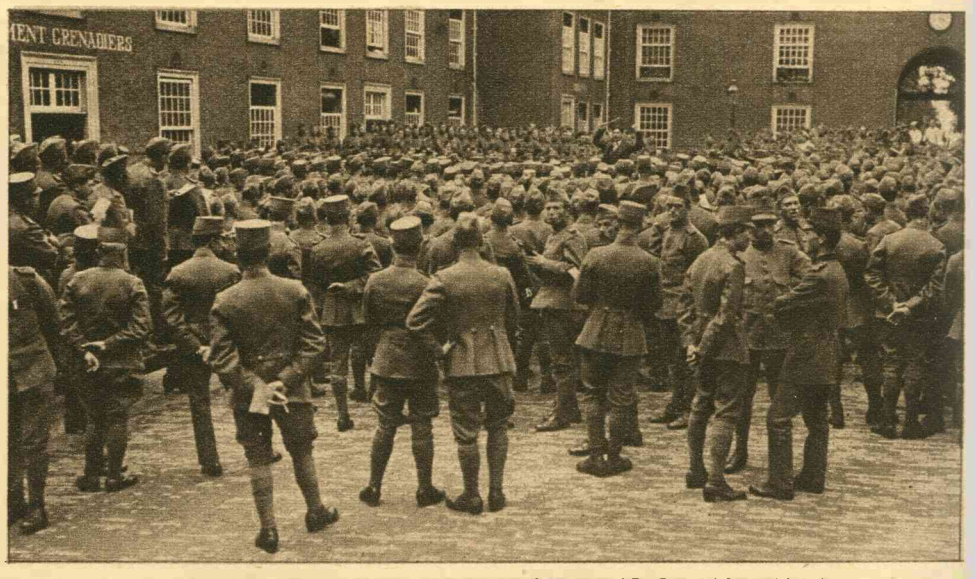

MILITAIRE ZANGWEDSTRIJDEN TE 'S-GRAVENHAGE.
Op de binnenplaats van de Oranje-kazerne te 's-Gravenhage hadden Dinsdagmiddag 14 Aug. zangoefeningen plaats waaraan deelnamen de 1e, 3e, 4e, 5e, 6e en 7e compagnie van het depot-bataljon der Brigade Grenadiers en Jagers. De leiding berustte bij den zanger-propagandist van het Algemeen Hoofdkwartier Q. J. van Twist.